

Ναι, μπορούμε να απαιτήσουμε τις γερμανικές αποζημιώσεις εδώ και τώρα!

Αναστασία-Αικατερίνη Αλεξοπούλου *

Μπορεί, άραγε, σήμερα η Ελλάδα, 80 σχεδόν χρόνια μετά, να διεκδικήσει τις γερμανικές αποζημιώσεις πολέμου από τη γερμανική πλευρά; Πολλοί το αμφισβητούν. Απαντάμε: Κι όμως, μπορεί! Το γιατί, αποδεικνύεται στον παρακάτω “δεκάλογο”, όπου με 10 σημεία-κλειδιά φαίνεται με απλά λόγια γιατί όχι μόνο μπορούμε, αλλά πρέπει να απαιτήσουμε άμεσα τις αποζημιώσεις αυτές.

1. Υφίσταται σήμερα μία διπλή -θα λέγαμε- συγκυρία, η οποία διευκολύνει την αναβίωση της διεκδίκησης των γερμανικών πολεμικών επανορθώσεων: α) η Γερμανία κατέστη πολύ πρόσφατα -για πρώτη φορά από τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου- εκ νέου στρατιωτική δύναμη, συνεπώς επανέρχεται μετά από πολλές δεκαετίες το ζήτημα της “εμπόλεμης κατάστασης” και β) η Ελλάδα βγαίνει (επιτέλους) από το καθεστώς επιτροπείας του ΔΝΤ, έπειτα από 12 χρόνια θυσιών του ελληνικού λαού και αφού έχει ήδη ξεπληρώσει το Ταμείο (τυπικά η έξοδος από το μνημονιακό καθεστώς είχε συμβεί στις 23 Αυγούστου 2018).

2. Πρέπει εδώ απαραίτητα να υπενθυμίσουμε ότι το θέμα των γερμανικών αποζημιώσεων έχει δύο πυλώνες: α) τις καθαρά πολεμικές αποζημιώσεις, οι οποίες προέρχονται από τις καταστροφές των ελληνικών υποδομών και τις ανθρώπινες απώλειες που προκλήθηκαν στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής της χώρας (1941-1944) και στις οποίες θα πρέπει να συνυπολογιστούν οι αποζημιώσεις ιδιωτών και β) το περίφημο “Κατοχικό δάνειο”, το οποίο έλαβε εσιθελικά ο Χίτλερ μεσούντος του Β' παγκοσμίου πολέμου, προκειμένου να

ενισχύσει τα στρατεύματά του σε μία κρίσιμη καμπή των πολεμικών επιχειρήσεων. Συνεπώς, οι ελληνικές απαιτήσεις δεν είναι καθόλου “λίγες”, είναι περίπλοκες.

3. Πρέπει ακόμη να πούμε ότι, ιστορικά, υπάρχει κατάφωρη παραβίαση των διεθνών συνθηκών, που υπεγράφησαν μετά τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου, και ειδικότερα: α) της Συνθήκης των Παρισίων, γνωστής ως “Συνθήκη διευθέτησης των ζητημάτων που προέκυψαν από τον Πόλεμο και την Κατοχή” (1952) και β) του Πρωτοκόλλου περί τερματισμού του καθεστώτος Κατοχής (1954). Αυτό έγινε στον βαθμό που η Γερμανία προσχώρησε ως μέλος στον Οργανισμό Ευρωπαϊκής Οικονομικής Συνεργασίας (σημερινό ΟΟΣΑ), στο Συμβούλιο της Ευρώπης, στη Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση και, βέβαια, στην τότε ΕΟΚ-σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση, χωρίς όμως προηγουμένως να έχει αποδώσει τις πολεμικές επανορθώσεις σε μία σειρά χωρών (και στην Ελλάδα), όπως ρητώς προέβλεπαν οι παραπάνω διεθνείς συμφωνίες. Πώς, λοιπόν, έγινε μέλος των παραπάνω διεθνών οργανισμών; Είναι κι αυτό ένα βασικό ερώτημα...

4. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι το περιβόητο “γερμανικό οικονομικό θαύμα” των δεκαετιών 1950 και 1960 ουδέποτε θα είχε συμβεί, εάν προηγουμένως οι νικήτριες δυνάμεις του Β' παγκοσμίου πολέμου δεν είχαν, ουσιαστικά, απαλλάξει τη Γερμανία από το τεράστιο άχθος των υποχρεώσεων της, συνεπεία του Μεγάλου Πολέμου. Κι εδώ ανακύπτουν πολλά ερωτήματα... Για ποιον λόγο συνέβη αυτό; Γιατί η θέση της Ελλάδας, ως άμεσα ενδιαφερόμενης, υπήρξε τα χρόνια εκείνα τόσο παθητική; Πώς είναι δυνατόν χώρες όπως η Ελλάδα, η Ιταλία και η Γιουγκοσλαβία, ενώ υπέστησαν τα πάνδεινα επί γερμανικής κατοχής, όχι μόνο να μην διεκδικούν εκείνο τον καιρό τις γερμανικές επανορθώσεις, όχι μόνο να συνηγορούν στην επίτευξη του “γερμανικού θαύματος” και στην ένταξη της Γερμανίας στους διεθνείς οργανισμούς, αλλά να παρακαλούν κι από πάνω τη Γερμανία να κάνει δεκτούς εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες, Ιταλούς και Γιουγκοσλάβους μετανάστες, έτσι ώστε να πραγματοποιηθεί η

γερμανική οικονομική ανάκαμψη; Αλήθεια, ποιος ιστορικός μπορεί να μας απαντήσει;

5. Πολιτικά, θα πρέπει να φωταγωγηθεί το ποιες ακριβώς κοινοβουλευτικές, και όχι μόνο, δυνάμεις εμποδίζουν την ανάδειξη του θέματος των αποζημιώσεων. Ποιοι είναι, δηλαδή, οι λόγοι για τους οποίους ορισμένα πολιτικά κόμματα (και, βασικά, τα κόμματα του “Καθεστώτος”) πάνω από το ελληνικό εθνικό συμφέρον βάζουν την υπεράσπιση του γερμανικού συμφέροντος. Προφανώς, υπάρχει κάποιος βαθμός ιστορικής εξάρτησης ολόκληρων ελληνικών πολιτικών παρατάξεων από το γερμανικό κατεστημένο, εδώ και πολλές δεκαετίες. Δυστυχώς -όπως λέει κι ο λαός μας- “κάποιο λάκκο έχει η φάβα”...

6. Κι επειδή οι Γερμανοί έχουν κατά καιρούς θέσει κάποιες δήθεν “αποδείξεις”, ότι οι αποζημιώσεις έχουν αποσβεστεί, δεν ισχύουν... Επιβάλλεται η οριστική κατάρριψη του γερμανικού επιχειρήματος, ότι δηλαδή άλλο είναι το σύγχρονο δημοκρατικό γερμανικό κράτος και άλλο υπήρξε εκείνο του Αδόλφου Χίτλερ (η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία της περιόδου 1933-1945). Εάν κάτι τέτοιο θα μπορούσε να έχει νομιμοφανή βάση έως το 1990, εν τούτοις μετά την επανένωση των δύο Γερμανιών (Οκτώβριος 1990) και την εκ νέου μεταφορά της γερμανικής πρωτεύουσας στο Βερολίνο, αποδεικνύεται ότι το γερμανικό κράτος έχει συνέχεια. Άρα, αυτομάτως κουβαλά τα βάρη και τις υποχρεώσεις του παρελθόντος, συμπεριλαμβανομένων των αποζημιώσεων. Τα ανομήματα του ναζιστικού παρελθόντος κυνηγούν και τους σημερινούς κυβερνώντες στη Γερμανία, επειδή ως γνωστό “αμαρτίες γονέων παιδεύουσιν τέκνα”!

7. Και πάμε σε ένα άλλο ζήτημα, που ελάχιστοι είναι σε θέση να γνωρίζουν... Το όλο θέμα θα μπορούσε κάλλιστα να συνδυαστεί με την ίδια την υπόσταση της Γερμανίας: α) είναι κράτος ή εταιρεία; β) είναι “κράτος υπό κατοχή”; γ) είναι υποταγμένη στις ΗΠΑ; δ) υπάρχει, εν τέλει, Γερμανία; (επί αυτών των νευραλγικών παραμέτρων, είχε γράψει εδώ και χρόνια ο Κυριάκος Βελόπουλος, πρόεδρος της Ελληνικής

Λύσης, στο βιβλίο του με τίτλο “Το 4ο Ράιχ είναι εδώ – Η διάλυση της ευρωπαϊκής ιδέας”). Η επίκληση των ανωτέρω κατευθυντήριων γραμμών, έστω και παρασκηνιακά, θα μπορούσε να διευκολύνει κατά πολύ το ελληνικό αίτημα για εξυπηρέτηση των γερμανικών πολεμικών αποζημιώσεων. Γιατί να μην το κάνουμε ως Έλληνες;

8. Σε εσωτερικό πεδίο, θα πρέπει πριν απ' όλα να καταδικαστούν δύο εκτρισματικά νομοθετήματα του παρελθόντος, τα οποία αποτέλεσαν τροχοπέδη στο θέμα των αποζημιώσεων: α) ο Νόμος 182/1945, “Περί ειδικής φορολογίας των κατά την πολεμικήν περίοδον πλουτισάντων”, ο οποίος υποβίβασε το όλο ζήτημα σε καθαρά οικονομετρικό επίπεδο και β) ο Νόμος 3933/1959, “Περί αναστολής διώξεως εγκληματιών πολέμου”, με τον οποίο αναστελλόταν κατά τρόπο ανεπίτρεπτο πάσα δίωξη των Γερμανών εγκληματιών πολέμου. Το τότε ελληνικό πολιτικό σύστημα, Κύριος οίδε για ποιο λόγο, επιχείρησε με τα ως άνω νομοθετήματα να δώσει “συγχωροχάρτι” στα όποια εγκλήματα πολέμου έλαβαν χώρα στην Ελλάδα την εποχή της γερμανικής κατοχής της χώρας. Είναι κάτι που θα πρέπει μια μέρα των ημερών να το καταδικάσουμε!

9. Ένα άλλο ερώτημα συνιστά η τύχη των γερμανικών περιουσιακών στοιχείων στην Ελλάδα, σε συνάρτηση πάντα με το θέμα των αποζημιώσεων. Εδώ το μείζον ζήτημα είναι εάν θα μπορούσε να υπάρξει καταφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης ή στο Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο, αναφορικά με ενδεχόμενη κατάσχεση αυτών των στοιχείων ή, εναλλακτικά, με διακράτηση από τις πληρωμές των δανείων (και των τοκοχρεωλυσιών), που πραγματοποιεί τακτικά η Ελλάδα προς την Ευρωπαϊκή Ένωση, του ποσοστού που αναλογεί στη Γερμανία, και το οποίο -αξίζει να σημειώσουμε- είναι και το μεγαλύτερο. Επιτέλους, ας σταματήσει “να φωνάζει ο κλέφτης για να φοβηθεί ο νοικοκύρης”!

10. Τέλος, σε ό,τι αφορά τον επιχειρούμενο από μερικούς “συμφηφισμό” των γερμανικών αποζημιώσεων με το ελληνικό χρέος, κάτι τέτοιο θα πρέπει να καταδειχτεί ως απαράδεκτο για

τους εξής βασικά λόγους: α) οι πολεμικές αποζημιώσεις αφορούν διμερές ελληνογερμανικό πρόβλημα, αντίθετα από το ζήτημα του χρέους όπου εμπλέκεται σειρά διεθνών παραγόντων (ΔΝΤ, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, ιδιωτικές τράπεζες-“αγορές”) και β) ενώ οι πολεμικές αποζημιώσεις αποτελούν αναντίρρητο ιστορικό γεγονός, το χρέος θα μπορούσε να αμφισβητηθεί από ελληνικής πλευράς (τουλάχιστον σε μεγάλο μέρος του) ως προϊόν τοκογλυφίας και εκβιασμών, επιπροσθέτως δε το συνολικό ύψος των αποζημιώσεων υπερβαίνει το ύψος του γενικού ελληνικού χρέους.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, το ζήτημα των γερμανικών πολεμικών αποζημιώσεων είναι υπαρκτό, ολοζώντανο! Πραγματικά, οι αποζημιώσεις αυτές μπορούν να ζητηθούν εδώ και τώρα. Θα είναι επιπλέον και μια απότιση φόρου τιμής σε όλους εκείνους που σκοτώθηκαν, πέθαναν από την πείνα ή σακατεύτηκαν στα μαύρα και άραχνα χρόνια του Β' παγκοσμίου πολέμου και της γερμανικής κατοχής. Αρκεί μόνο να υπάρχει η πολιτική βούληση, ειδικά από πλευράς ελληνικής κυβέρνησης; Υπάρχει άραγε;

** Η κυρία Αναστασία-Αικατερίνη Αλεξοπούλου είναι Βουλευτής Β1' Βορείου Τομέα Αθηνών, με την Ελληνική Λύση.*